

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3223/22
1.2.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., као правног следбеника пок. ББ из ..., кога заступа адвокат Синиша Миладиновић из Београда, Скендер Бегова 53а, против тужене ВВ из ..., као правног следбеника пок. ГГ коју заступа адвокат Ивана Кићовић из Београда, Сарајевска 11 и умешача на страни тужене ДД и ЂЂ, обоје из ..., које заступа адвокат Ивана Кићовић, ради иселења, одлучујући о жалби тужене изјављеној на пресуду Другог основног суда у Београду П. 2696/21 од 16.03.2022. године, у седници одржаној 01.02.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П. 2696/21 од 16.03.2022. године у ставовима првом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима из става четвртог пресуде Другог основног суда у Београду П. 2696/21 од 16.03.2022. године па се тужена ВВ **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцу АА на име парничних трошкова уместо износа досуђеног првостепеним решењем плати 202.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, све у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене изјављена на решење Другог основног суда у Београду П. 3605/20 од 20.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за досуђење трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим побијане пресуде је одбијен приговор литиспенденције. Ставом другим је дозвољено учешће умешача ДД и ЂЂ на страни тужене. Ставом трећим је усвојен тужбени захтев и тужена је обавезана да се са лицима и стварима исели из стана бр. 1 улаз други у ул. ... у ... Ставом четвртим тужена је обавезана да тужиоцу плати парничне трошкове од 297.650,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против ове пресуде у ставу првом, трећем и четвртном тужена је благовремено изјавила жалбу из свих разлога предвиђених у члану 360 став 1 ЗПП и тражила је трошкове другостепеног поступка. Истом жалбом је побијала и решење првостепеног суда П. 3605/20 од 20.01.2021. године којим је тужиоцу дозвољено враћање у пређашње стање због пропуштања рочишта од 18.01.2021. године.

Тужилац је поднео одговор на жалбу и није тражио трошкове жалбеног поступка.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 372 ЗПП (“Службени гласник РС” 125/04 и 55/09) који се примењује на основу чл. 506 ст.1 ЗПП (“Службени гласник РС 72/11) и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1,2,,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима позив за расправу од 16.03.2022. године је преко поште достављен пуномоћнику тужене, адвокату Ивани Кићовић 19.01.2022. године. Тужена је пуномоћјем од 24.12.2020. године овластила адвоката да пуномоћје може да пренесе на другог адвоката и да може да је замени приправник запослен у њеној канцеларији, а пуномоћјем од 10.03.2021. године умешачи су овластили адвокате Ивану Кићовић, Веселина Кићовића и Жељану Милетић да их заступају у истој парници. Поднеском од 11.03.2022. године тужена је преко пуномоћника затражила одлагање рочишта због тога што је адвокату Жељани Милетић 10.02.2022. године тестирањем потврђено присуство ковид вируса, а адвокати Ивана Кићовић и Веселин Кићовић се налазе у самоизолацији због контакта са оболелом колегиницом. Уз поднесак је приложен резултат микробиолошке лабораторије за адвоката Жељану Милетић. За остале адвокате није приложен ни медицински извештај ни потврда о привременој спречености за рад због изолације или било који други доказ на околност да је здравствена служба препоручила или наложила самоизолацију у одређеном трајању.

Тужена пуномоћјем од 24.12.2020. године није овластила адв. Милетић за заступање, а до 10.03.2022. године јој ни адвокат Ивана Кићовић није издала заменичко пуномоћје. С обзиром да се одлагање тражило због болести адвоката који није имао статус пуномоћника тужене, а пуномоћник тужене није поднела доказ на околност сопствене спречености због самоизолације, а ни тужена лично није дошла на рочиште и није затражила одлагање због одсуства пуномоћника, суд је имао услова, да по изјашњењу супротне странке оцени изостанак као неоправдан и да одржи расправу од 16.03.2022. године са присутном странком, па туженој незаконитим поступањем суда није ускраћено право на расправљање у поступку и стога су наводи жалбе који се односе на битну повреду из члана 361 став 2 тачка 7 ЗПП неосновани. Тужена је за последицу пропуштања рочишта сазнала најкасније када је примила побијану пресуду и имала је законску могућност да у року из члана 112 став 2 ЗПП по којем је вођен првостепени поступак, поднесе предлог за враћање у пређашње стање, али није користила ово процесно средство, а ни у жалби није поднела доказ на околност да је од 10.03. 2022. године па надаље била у изолацији.

Побијана пресуда је разумљива и довољно образложена па нема ни битне повреде из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се указује жалбом.

Према стању у списима тужилац је унук првобитне тужиље пок. ББ по ћерки ... а тужена је њена унука по ћерки ... преминулој 30.07.2001. године. Спорни стан бр. 1 на другом улазу у ... у ... је додељен на коришћење од Стамбене управе НО Стамбене општине Западни Врачар уговором од 02.04.1956. године деди странака пок ЕЕ, за њега, супругу ББ и њихову децу ..., ... и По ЕЕ смрти ББ је 23.03.1984. године са Савезним министарством за унутрашње послове закључила уговор о коришћењу стана и у својству уговорног носиоца станарског права је откупила стан из државне својине уговором Ов. 8132/93 од 09.06.1993. године.

Није спорно да су се ... и ... иселили из стана и формирали своја домаћинства а са пок. ББ су у спорном стану живели ћерка ..., њен супруг ГГ и њихова деца тужена ВВ и ... мајка умешача ДД и ЋЋ која је преминула 2014. године. Према подацима из уговора о откупу стана спорни стан има површину од 59м² и састоји се од две собе, кухиње, купатила, предсобља, оставе и подрума.

Парница је почела тужбом пок. ББ против оца тужене ГГ као држаоца стана, а тужба је заснована на тврдњи да тужени држи цео стан и да тужиља због тога станује код унука који се о њој брине. Првобитни тужени ГГ је поднео противтужбу за утврђење ништавости уговора о откупу стана, утврђење да је пок. ББ услед напуштања стана престало право коришћења и утврђење да он као преостали члан домаћинства тужилине ћерке ... има право да настави коришћење стана. Чињеница се ГГ уселио у стан закључењем брака са тужилином ћерком пок. ... и да је након њене смрти наставио да користи стан није била спорна. Парнице по тужби и противтужби су раздвојене, ГГ је преминуо 07.05.2005. године, па је на његово место у поступак ступила тужена као законски наследник и као лице у чијој државини се налазио стан након ГГ смрти.

Првобитна тужиља је преминула 18.10.2005. године, а својом целокупном имовином у коју спада и спорни стан је располагала тестаментом, проглашеним 12.12.2005. године у корист унука АА. Са истим лицем је закључила и уговор о доживотном издржавању ЗР 846/04 од 22.12.2014. године којим се давалац издржавања обавезао да пок. ББ доживотно издржава и сахрани а она да му у накнаду за издржавање пренесе право својине на спорном стану и непокретност у ...

Решењем Другог општинског суда у Београду О. 4093/05 од 06.02.2006. године је обустављен поступак за расправљање заоставштине јер је пок. ББ целокупном имовином располагала уговором о доживотном издржавању, а оставиљине унуке ВВ и ЖЖ су упућене на парницу против тестаменталног наследника АА ради доказивања неважности тестаamenta. Пресудом Првог основног суда у Београду П. 38649/13 од 13.03.2014. године су одбијени тужбени захтеви ВВ и ЖЖ за утврђење ништавости уговора о доживотном издржавању ЗР 846/04 и поништај тестаamenta пок. ББ од 21.10.2004. године и евентуални тужбени захтев за поништај истог уговора о доживотном издржавању, редукцију тестаamenta пок. ББ због повреде нужног наследног

дела и утврђење да свакој тужиљи по основу нужног дела припада по 1/12 стана и парцеле са кућом за одмор у ... Пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3295/16 од 02.03.2017. године.

Како је активна легитимација тужиоца да настави започету парницу зависила од опстанка тестаментa и уговора о доживотном издржавању првостепени поступак је био у прекиду, а наставак поступка је одређен решењем првостепеног суда П. 4947/17 од 16.10.2017. године. Жалба тужене на решење о наставку поступка је одбијена решењем Вишег суда у Београду Гж 2544/18 од 25.09.2020. године.

Према стању у списима, пок. ББ је 26.09.2005. године против ВВ Другом општинском суду у Београду поднела тужбу за предају спорног стана у судржавину, поступак по тој тужби је услед смрти тужиље прекинут решењем Другог општинског суда у Београду П. 6959/05, поступак се после прекида водио под новим пословним бројем П. 3743/06, тужилац АА је наставио поступак а решењем Другог општинског суда у Београду П. 3743/06 од 27.10.2006. године је одбачена тужба јер је суд сматрао да је захтев истоветан са захтевом по коме је раније почела парница у предмету П. 2326/06 (стари број поступка који је окончан побијаном пресудом). Решење је укинато решењем Округног суда у Београду Гж 18005/06 од 04.06.2008. године, првостепени поступак је настављен под новим бројем П. 3852/08 а затим је решењем Другог општинског суда у Београду П. 3852/08 од 25.09.2008. године одређен прекид поступка до окончања парнице о претходном питању.

Ово решење је укинато решењем Вишег суда у Београду Гж 2222/10 од 08.06.2011. године, предмет је променио број, а у даљем поступку је решењем Првог основног суда у Београду П. 19410/11 од 02.12.2011. године одбијен предлог за прекид поступка до окончања парнице П. 45033/10 ранији број П. 2326/06, и то решење је потврђено решењем Вишег суда у Београду Гж 1371/12 од 06.03.2013. године јер је суд оценио да се не ради о истоветним захтевима. Поступак је окончан решењем П. 19410/11 од 31.03.2014. године којим је утврђено повлачење тужбе по одредби из члана 296 став 2 ЗПП, тужиочев предлог за враћање у пређашње стање је одбијен решењем П. 19410/11 од 19.05.2014. године, захтев тужене за парничне трошкове је одбачен као неблаговремен а тужиочева жалба на решење од 19.05.2014. године је одбијена решењем Вишег суда у Зајечару Гж 594/15 од 17.11.2015. године и наведена парница је окончана повлачењем тужбе.

С обзиром да је парница П. 19410/11 окончана повлачењем тужбе, а по одредби из чл. 196 ст.3 ЗПП се сматра да повучена тужба није била поднесена, приговор литиспенденције ставом првим побијане пресуде правилно одбијен. Побијаном пресудом није одлучено о захтеву о којем текла друга парница, па нема ни битне повреде из чл. 361 ст.2 тач.10 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је рођена 1966. године, закључењем брака се преселила у домаћинство свог супруга у ул. и 23.02.2001. године се одјавила са адресе спорног стана и пријавила на новој адреси. Власник куће на адреси ул. ... је свекар тужене, њена ћерка је пријављена на тој адреси и похађала је основну школу “...” у ... у којој је радио и пок. ГГ. Супруг тужене никада није

пријављивао пребивалиште на адреси спорног стана.

Умешач ДД је рођена ...1992. године а ЂЂ ...1990. године, и њихови родитељи ЖЖ и ЗЗ су тада обоје имали пребивалиште на адреси ... у... Обоје умешача су на адреси спорног стана пријавили пребивалиште од 12.10.1999. године. Њихова мајка је закључењем брака престала да буде члан домаћинства својих родитеља. Наводи тужене да се никада није иселјавала из спорног стана већ да се за потребе учествовања у организацији пописа становништва из 2001. године пријавила на адреси свог свекра у ... су у првостепеном поступку оцењени као неосновани. Приложена оверена изјава сведока ИИ се односи на сазнање сведока за период до 1995. године, до када је сведок живела у згради у ..., а између странака није било спорно да је тужена све док се није удала живела са својим родитељима у спорном стану. Суд је опозвао решење о саслушању сведока ЈЈ јер је сведока позивао више пута на адресу коју је доставила тужена, а позиви су се враћали као неуручени са напоменом да је сведок непозната на означеној адреси.

На основу ових чињеница првостепени суд је правилно одлучио да тужена нема основ за коришћење спорног стана. Стан је по основу уговора о откупу из државне својине прешао у својину пок. ББ и она је њиме пуноважно располагагала у корист тужиоца као унука по ћерки ...

По одредби из члана 16 став 3 Закона о становању важећег у време закључења уговора о откупу стана и у време подношења тужбе, чланови породичног домаћинства су имали право становања у стану откупљеном из државне или друштвене својине. Овим прописом у корист чланова породичног домаћинства није установљена законска лична службеност и оно престаје променом првобитног власника по било ком основу па и отуђењем или наслеђивањем. Право становања по овом пропису делује само према лицу које је по одредби из чл. 16 ст.1 Закона о становању ("Службени гласник РС 50/92...") остварило право на откуп и трансформацију станарског права, или прва на трајни закуп друштвеног стана у право својине, али не и у односу на касније стицаоце.

Пок. ББ је располагагала станом теретним правним послом и тестаментом у корист тужиоца, право оца тужене пок. ГГ из члана 16 став 3 Закона о становању је у сваком случају престало његовом смрћу и за живота пок. ББ. Право својине је располагањем пок. ББ у тренутку њене смрти прешло на тужиоца, па је тужени држалац стана без правног основа. Стога је суд ставом трећим побијане пресуде правилно усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да се са лицима и стварима исели из стана. Пок. ББ на туженика није пренела стан под теретом становања других лица, а тужена то право, није могла да стекне ни по самом закону, па супротна тумачења жалбе, која се односе на ограничење права својине на откупљеном стану станарским правом чланова домаћинства првобитног власника, у односу на све касније стицаоце нису прихватљива.

Решење о парничним трошковима је донето погрешном применом члана 150 став 1 ЗПП. Тужиоцу су неосновано признати трошкови за поднесак од 18.01.2021. године јер је тим поднеском тражено враћање у пређашње стање због случаја који се њему догодио, па тај издатак по одредби из члана 151 став 1 ЗПП независно од исхода

спора пада на терет тужиоца. Неосновано је призната и награда за необразложени поднесак од 24.03.2006. године, а неправилно је утврђен и број одржаних рочишта. Према стању у списима одржана су рочишта од 29.01.2004. године, 21.09.2006. године, 28.12.2020. године, 24.03.2021. године, 14.05.2021. године и 16.03.2022. године и награда за заступање на овим рочиштима износи по 18.000,00 динара. Рочишта од 19.04.2004. године, 08.09.2004. године, 20.10.2004. године и 21.03.2005. године су одложена из разлога који се односе на обе парничне странке, па је оправдано да свака од њих сноси сопствени издатак за ова рочишта. Оправдан је издатак на име награде за приступ на неодржана рочишта од 13.06.2005. године, 26.9.2005. године, 09.12.2005. године, 21.09.2006. године, 16.06.2006. године и 26.11.2021. године по 9.750,00 динара, трошкови таксе на тужбу и пресуду у обрачунатим износима од укупно 2.900,00 динара и награда за тужбу и један образложен подесак по 16.500,00 динара, што све износи 202.400,00 динара.

Према стању у списима тужиочев пуномоћник је закаснио на рочиште заказано за 18.01.2021. године са почетком у 11,40 часова, тужена страна није приступила на рочиште па је суд решењем П. 3605/20 утврдио повлачење тужбе и закључио је записник у 11,45 часова. Из службене белешке суда произлази да је тужиочев пуномоћник адвокат Миладиновић приступио у судницу у 11,50 часова и изјавио да је због гужве у саобраћају изазване снежним падавинама закаснио на рочиште, а истог дана је поднео предлог за враћање у пређашње стање због пропуштеног рочишта. Првостепени суд је решењем П. 3605/20 од 20.01.2021. године дозволио враћање у пређашње стање, укинуо је решење којим је утврђено да се тужба сматра повученом, а истим решењем је заказао рочиште за 24.03.2023. године. Ово решење је достављено пуномоћнику тужене адвокату Ивани Кићовић преко поште 22.01.2021. године.

По одредби из члана 116 ЗПП по којем се води поступак, против решења о усвајању предлога за враћање у пређашње стање није дозвољена жалба осим ако је усвојен неблагоприятан или недозвољен предлог. Одредбом из члана 385 став 2 ЗПП је предвиђено да решење првостепеног суда може да се побија у жалби против коначне одлуке, само у случају кад је законом изричито одређено да посебна жалба није дозвољена. Одредба из члана 116 ЗПП не садржи изричито одређење о недозвољености посебне жалбе, већ о недозвољености жалбе осим у случају усвајања неблагоприятног или недозвољеног предлога, из чега следи да није дозвољено побијање решења жалбом против коначне одлуке.

Тужена је у поступку по жалби успела у незнатном делу само у погледу одлуке о трошковима па јој према постигнутом успеху не припадају тражени трошкови другостепеног поступка.

Из наведених разлога на основу члана 375 387 тачка 1, 2 и 3 у вези чл. 162 ЗПП је одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић